

Svätý pustovník z Libanonu

Pán Boh si vyberá niektorých ľudí, aby svetu neobyčajným spôsobom pripomínali jeho jestvovanie, jeho nesmiernu lásku a nekonečné milosrdenstvo. Jedným z nich je aj svätý Charbel Makhlouf (Šarbel Makhluuf), najznámejší svätec na Blízkom Východe. Vzbudzuje nadšenie a všeobecný údiv svojimi neobyčajnými zázrakmi a znameniami, ktoré sa skrze neho udiali.

Pápež Pavol VI. pri beatifikačnom obraze otca Charbela

fol. edizioni segno

Svätý Charbel Makhlouf sa narodil 8. mája 1828 ako piate dieťa chudobných roľníkov Antona a Brigity Makhloufovcov. Žili v malom, horskom mestečku Bekaa Kafra, 140 km na sever od Bejrútu. Pri krste dostal meno Jozef. Jeho rodičia boli katolíci maronitského obradu. Deti Makhloufovcov vyrastali v radostnej atmosfére lásky, ktorá pramenila z každodennej modlitby a ťažkej práce na poli. V tom čase bol Libanon pod osmanskou nadvládou.

Keď mal Jozef tri roky, zomrel mu otec. Matka, aby zaistila deťom živobytie a vzdelanie, rozhodla sa opäť vydať a vzala si šľachtetného a nábožného muža, Ibrahima, ktorý bol stálym diakonom. Jozef ako štrnásťročný prvý raz pocítil povolanie k rehoľnému životu. Avšak až roku 1851 sa rozhodol vstúpiť do kláštora v meste Maifug. Tam prežil postulát a prvý rok noviciátu. Začiatkom druhého roku noviciátu odišiel do kláštora v mestečku Annaya, kde 1. novembra 1853 zložil prvé rehoľné sľuby a prijal rehoľné meno Charbel podľa antiochijského mučeníka z roku 107. Po ukončení teologických štúdií 23. júla 1859 prijal kňazskú vysviacku.

Ako mladý kňaz sa roku 1860 stal svedkom hroznej masakry vyše 20 000 kresťanov, ktorú spáchali moslimovia a drúzovia. Moslimské bojové oddiely neľútostne vyvraždili celé kresťanské rodiny, plienili, rabovali a pálili kostoly, kláštory, hospodárstva a domy. Stovky utečencov – hladných, zranených, zdesených tým, čo sa stalo a čo ich ešte mohlo stretnúť – hľadali ochranu v kláštore v Annayi. Otec Charbel pomáhal utečencom celým srdcom, modlil sa, postil, konal prísne skutky kajúcnosti, a tak sa v duchu pokánia obeťoval Bohu za spáchané zločiny a úpenlivo prosil o Božie milosrdenstvo pre útočníkov i pre prenasledovaných.

Keď sa človek úplne oddaný Kristovi modlí, sprítomňuje vo svete všemohúcu Božiu lásku. Vtedy skrze neho koná sám Kristus, premáha zlo dobrom, klamstvo pravdou, nenávisť láskou. Je to jediný opravdivý spôsob boja so zlom, ktoré je prítomné vo svete. A takýmto spôsobom sa postavil proti zlu otec Charbel. Vedel, že ozajstným spôsobom na zmenu sveta k lepšiemu je najprv zmena seba samého, čiže vlastné posvätenie skrze zjednotenie sa s Bohom. To bol hlavný cieľ jeho rehoľného života. Len ľudia,

ktorí úprimne smerujú ku svätosti, robia svet lepším.

15. februára 1875 po sedemnástich rokoch života v rehoľnom spoločenstve v Annayi otec Charbel dostal povolenie presťahovať sa do pustovne svätého Petra a Pavla, aby sa tam v úplnej mlčanlivosti, modlitbe, práci a ešte prísnejšom umrtvovaní úplne zjednotil s Kristom. Pustovňa bola v nadmorskej výške 1350 metrov a žili v nej traja rehoľníci.

Cela otca Charbela mala len šesť štvorcových metrov. Pod habitom nosil vždy srstenu košeľu, spal len niekoľko hodín, jedol veľmi skromnú stravu bez mäsa, a aj to len raz za deň.. Centrom jeho života bola Eucharistia. Denne slávil v kaplnke pustovne svätú omšu. Dlho sa na ňu pripravoval a po jej skončení zotrval vyše dve hodiny v ďakovnej modlitbe. Jeho najobľúbenejšou modlitbou bola adorácia pred Eucharistiou. Tak isto meditoval nad Svätým písmom a neustále sa modlil a pracoval. Takýmto spôsobom sa otec Charbel dával k dispozícii Bohu, aby Stvoriteľ očistoval jeho srdce, aby ho oslobodzoval od všetkých zlých náklonností a egoizmu, čiže robil ho svätým, teda takým, akým ▷

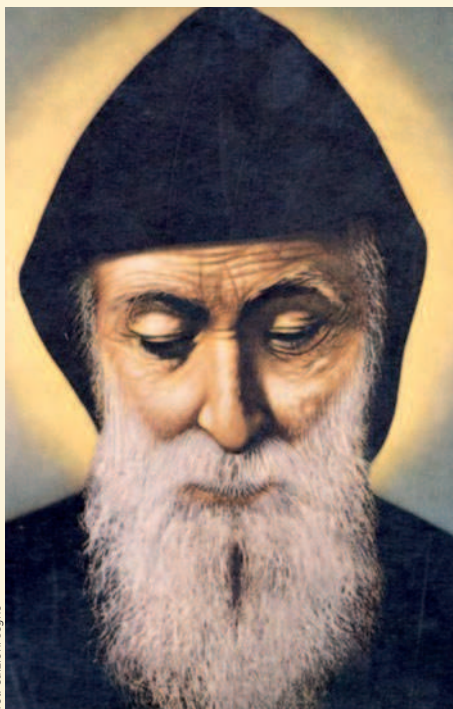

Pustovňa svätého Charbela

ho túžil mať Ježiš. Keď rehoľní spolubratia videli, ako hrdinsky nasleduje Ježiša, už za života ho považovali za svätého. Len niektorých ľudí povoláva Kristus na takúto životnú cestu, ale všetkých povoláva k svätosti. Preto žijeme na zemi, aby sme dozrievali pre lásku a pre nebo, aby sme sa učili milovať tak, ako miluje Kristus, a uskutočňovať v každodennom živote jeho najväčšie prikázanie: „Aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás“ (Jn 13, 34).

Otec Charbel bol tak úzko spojený s Kristom, že pri stretnutí s každým človekom žiaril radosťou čistej lásky a Ježiš skrze neho robil rôzne znamenia a zázraky. Spomedzi mnohých zázrakov libanonského rehoľníka treba spomenúť udalosť, keď sa roku 1885 na poliach roľníkov, ktorí bývali v dedinkách okolo kláštora, objavilo mračno kobyliiek – sarančí, ktoré ničili dopestovanú úrodu na poliach. Pre miestnych ľudí to bola hrozná pliaga, ktorá zapríčiňovala veľký hlad. Predstavený prikázal otcovi Charbelovi, aby hneď išiel na polia posiate kobyilkami a aby sa tam modlil, žehnal a kropil svätenou vodou. Zo všetkých polí, ktoré sa mu podarilo požeňať, kobylinky zmizli a úroda bola zachránená.

Roku 1873 otca Charbela na príkaz predstaveného zaviezli do paláca šejka Rašida Beika Al-Khoura, aby sa modlil nad jeho chorým synom Nagibom, ktorý zomieral na týfus. Lekári mu nedávali už nijakú nádej na prežitie. Otec Charbel mu udelil sviatosť pomazania chorých a pokropil ho svätenou vodou

Svätý Charbel

– a Nagib bol v tom momente na radosť všetkých prítomných uzdravený. Po skončení medicínskeho štúdia si otvoril lekársku prax a stal sa jedným z najslávnejších lekárov v Libanone.

V malom mestečku Ehmej žil psychicky chorý človek, ktorý bol nebezpečný pre svoje okolie aj sám pre seba. Niekoľko silných mužov ho priviezlo do kláštora v Annayi, ale nebolo možné ho doviesť do kostola, pretože sa im nadľudskou silou vzpíeral. Priblížil sa k nemu otec Charbel a prikázal mu ísť za ním a kľaknúť si pred bohostánkom. Muž sa upokojil a pokorne urobil, čo mu rehoľník prikázal. Po modlitbe, podľa východného

zvyku, otec Charbel nad hlavou chorého prečítal úryvok z evanjelia. Vtedy sa stal zázrak a psychicky chorý muž sa uzdravil. Neskôr sa oženil a keď mal už početnú rodinu, presťahoval sa do USA. (Jestvuje ešte mnoho správ o zázračných udalostiach zo života otca Charbela, ale najviac sa ich stalo až po jeho smrti).

Otec Charbel zomrel na vigíliu Narodenia Pána roku 1898 počas nočnej adorácie pred Najsvätejšou sviatosťou. Rehoľní spolubratia ho našli ráno ležať na podlahe kaplnky a videli, ako z bohostánku žiarilo zvláštne svetlo a obklopovalo jeho telo. Bolo to pre nich jasné znamenie z neba. Vonku husto snežilo a fúkal mrazivý vietor. Všetky cesty do kláštora boli zafúkané, a tak nikto z kláštora nemohol obyvateľom okolitých dedín oznámiť smrť svätého pustovníka. Stala sa však neobyčajná vec: všetci obyvatelia boli v ten deň vnútorne presvedčení, že otec Charbel sa narodil pre nebo. Mladí muži vyrazili s lopatami odhŕňať sneh, aby sa dostali do pustovne a mohli znieť mŕtveho do kláštora v Annayi. „Stratili sme jagavú hviezdu, ktorá svojou svätosťou ochraňovala rehoľu, Cirkev i celý Libanon,“ napísal otec prior. „Modlime sa, aby ho Boh urobil naším patrónom, ktorý nás bude strážiť a sprevádzať temnosťou pozemského života.“

25. decembra v deň Narodenia Pána otca Charbela pochovali v spoločnom rehoľnom hrobe. Prvú noc po pohrebe sa nad miestom, kde bol pochovaný, objavilo oslepujúce tajomné svetlo, viditeľné v celej doline, ktoré svietilo neustále 45 nocí od pohrebu. Vyvolalo to rozruch v celom okolí. Tisíce kresťanov a moslimov prichádzalo k jeho hrobu, aby mohli tento pozoruhodný jav vidieť. Niektorým sa podarilo otvoriť hrob a zobrať si ako relikvie kúsok oblečenia alebo niekoľko chlpcov z rehoľníckej brady. Keď sa patriarcha maronitov dozvedel o tom, čo sa dialo pri hrobe pustovníka, z bezpečnostných dôvodov dal telo preniesť do kláštora. Hrob otca Charbela bol otvorený v prítomnosti lekára a úradných svedkov. V hrobe bola voda a blato, ale mŕtvolu svätého pustovníka bola neporušená. Po exhumácii telo podrobili dôkladnej prehliadke, ktorá potvrdila, že na tele neboli najmenšie stopy po rozklade a vydávalo príjemnú vôňu a tekutinu neznámeho pôvodu (akýsi druh séra s krvou). Táto tekutina vyteká zo svätcovho tela dodnes a je znakom Kristovej uzdravujúcej moci. Telo otca Charbela

umyli, obliekli do nových šiat a uložili do otvorenej rakvy, ktorú dali do kláštornej krypty, aby bolo nedostupná pre veriacich. Z dôvodu neustáleho tvorenia sa tekutiny museli rehoľníci každé dva týždne vymieňať na tele otca Charbela šaty.

Až 24. júla 1927 telo uložili do kovovej rakvy a preniesli do mramorovej hrobky v kláštornom kostole. Pretože roku 1950 začala z hrobky vo veľkom množstve vytekať tajomná tekutina, patriarcha Maronitskej cirkvi vydal príkaz na otvorenie hrobu a exhumáciu telesných pozostatkov. Prítomná bola lekárska komisia, predstavitelia Cirkvi a štátni úradníci. Pred zrakom prítomných sa objavil neobyčajný obraz: telo svätého pustovníka vyzeralo tak, ako v okamihu smrti: bolo zachované v dokonalom stave. Tajomná tekutina neustále vychádzajúca z tela spôsobila koróziu kovovej rakvy a prederavila mramorovú hrobku. Po umytí a oblečení boli telesné pozostatky na niekoľko dní vystavené pre verejnosť a potom v novej rakve uložené do hrobky, ktorú zamurovali. V tom roku zaznamenali v Annayi rekordný počet zázračných uzdravení a obrátení. Kláštor v Annayi sa stal cieľom púť nielen kresťanov, ale aj moslimov a pútnikov iných vyznaní.

7. augusta 1952 bola znova urobená exhumácia telesných pozostatkov otca Charbela v prítomnosti sýrsko-katolíckeho patriarchu, biskupov, piatich profesorov medicíny, ministra zdravotníctva a iných pozorovateľov. Telo svätého pustovníka bolo neporušené, ale ponorené v tajomnej tekutine, ktorú telo neustále produkovalo. Znova bolo vystavené pre verejnosť od 7. do 25. augusta. Tekutinu vychádzajúcu z telesných pozostatkov sa snažili rôznymi spôsobmi zastaviť, okrem iného aj odstránením žalúdka a čriev, ale všetko toto úsilie bolo daromné. Ľudské pokusy neboli schopné potlačiť Božiu moc, ktorá sa prejavovala na tele svätého pustovníka.

Známy libanonský profesor medicíny Georgio Sciukrallah v priebehu sedemnástich rokov tridsaťštyrikrát podrobne skúmal telo svätého Charbela. Svoj niekoľkoročný výskum zhrnul nasledovne: „Veľa ráz som skúmal svätcovu telo a zakaždým som sa ohromený presvedčil, že bolo neporušené a pružné, ako keby bol svätec práve zomrel. Nad čím som sa zvlášť pozastavoval, bola tekutina, ktorá neustále vytekala z tela. Počas mojich mnohých ciest som problém konzultoval s profesormi medicíny v Bejrúte a via-

Kostol svätého Charbela

Otec Charbel vedel, že ozajstným spôsobom na zmenu sveta k lepšiemu je najprv zmena seba samého, čiže vlastné posvätenie skrze zjednotenie sa s Bohom.

cerých miestach Európy, ale nikto z nich mi to nevedel vysvetliť. Je to skutočne ojedinelý jav v celých dejinách. Ak by telo produkovalo len 3 gramy tekutiny denne – v skutočnosti však produkovalo niekoľkokrát viac –, tak by v priebehu 66 rokov jej hmotnosť dosiahla 72 kilogramov, čo je omnoho viac ako hmotnosť samotného tela. Tento jav je z vedeckého hľadiska nevysvetliteľný, nakoľko v tele človeka sa nachádza len asi 5 litrov krvi a iných tekutín. Na základe doterajších výskumov som dospel k presvedčeniu, že telo svätého Charbela je zachované v neporušenom stave, produkuje tajomnú tekutinu, a to len vďaka Božiemu zásahu.“

Roku 1965 bol otec Charbel blahoslavený a 9. októbra 1977 Svätým Ocom Pavlom VI. na Námestí svätého Petra v Ríme vyhlásený za svätého. Svätého Charbela za jeho života nikto nefotografoval ani nenamaloval jeho portrét. 8. mája 1950 sa stala zvláštna vec. Niekoľko maronitských mníchov si pri hrobe svätého Charbela urobilo skupinovú fotografiu. Po vyvolaní obrázkov zis-

tili, že sa na fotografii objavila navyše tajomná postava mnícha. Starší rehoľníci v nej spoznali otca Charbela. Odvtedy sa na základe tejto fotografie maľujú obrazy svätého pustovníka.

Svätý Charbel príkladom svojho života a neustálym príhovorom u Boha je pre nás výzvou, aby sme denne s odvahou a nekompromisne smerovali k večnému šťastiu v nebi. Vedie tam len jedna cesta, na ktorú nás pozýva Ježiš: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho“ (Mk 8, 34 – 35). Hľadme na príklad svätého Charbela a nebojme sa ísť cestou umŕtšovania, zapierania sa a umierania hriechu, aby sme sa tak zjednotili s Kristom – prameňom lásky. Dokážeme to vytrvalosťou v modlitbe, sviatosti zmierenia a Eucharistie a tiež obetavou láskou k blížnemu.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■